

Pierre et Anne-Claire Dufaux
Projectleider
Pedagogische projectleider
Port-au-Prince – Haïti

Fidesco Frankrijk – 91 bd Auguste Blanqui
75013 Paris - France
Tél.: +33 (0)1 58 10 74 80
e-mail : contact@fidesco.fr
www.fidesco.fr

Fidesco België – 93 av Val St Georges
5000 Namur – België
Tel (Fr) : +32 (0)496 91 11 85
Tel (NL) : +32 (0)493 02 13 33
e-mail : contact@fidescobelgium.be
www.fidesco-international.org

Adres :
Familie Dufaux
aux bons soins des Sœurs de Cluny
139, av. John Brown – BP 1303
Port-au-Prince
HAÏTI (Grandes Antilles)

E-Mail : anneclairedufaux@yahoo.fr
dufaux_pierre@yahoo.com

Datum : Juni 2017

Missie Rapport n° 3

Beste peters,

Ziezo! Reeds 9 maanden!

De laatste drie maanden die ons scheiden van ons laatste missieverslag zijn voorbijgevlogen! De weken gaan sneller en sneller voorbij naarmate onze ritmes van familie en werk meer op elkaar ingesteld zijn.

Onze missies nemen tegenwoordig al onze tijd en inzet in beslag, weekends en feestdagen bij momenten inbegrepen!

De kinderen zijn meer en meer autonoom in hun werk en de routine heeft hen ingehaald! Momenten van “blues” zijn toch niet te vermijden en jullie gedachten en jullie gebed dragen ons werkelijk in die momenten... Weten dat jullie daar zijn krikt ons moreel op en geeft ons de energie die we nodig hebben om het huidig moment ten diepste te beleven, want dit is de tijd die ons gegeven is : sedert enkele maanden kijken we niet meer achterom, nu moeten we opletten om niet te ver vooruit te kijken!

Zelfs al zijn we niet zeer actief om jullie mails, berichten of brieven te beantwoorden, weet dat ze ons echt plezier doen en ons ondersteunen!

Koman nou ye ? Nou pa pi mal ! (Hoe gaat het met jullie? Niet zo slecht!)

Wat is er in ons dagelijks leven gebeurd in die 3 maanden? We hebben de vreugde gekend om de ouders van Pierre op bezoek te hebben : het was de gelegenheid om op verkenning te gaan naar Ile-à-Vache, een eiland in het zuiden van Haïti. Ze hebben de realiteit van ons leven hier kunnen proeven, waar water en elektriciteit zeldzaam zijn, waar we genieten als het er is en het betreuren als we het missen! Na 2 dagen zonder water om ons te wassen, hebben we het opgegeven en zijn we naar Port-au-Prince teruggekeerd – na een memorabele bootreis! Maar dit bezoek na 6 maanden missie was een tijd van vele goede momenten samen!

Ons leven in Port-au-Prince is meer en meer geordend en we hebben nu geritmeerde en gestructureerde weken die, zelfs ver verwijderd van onze Franse tijdsindeling, reeds

enorm verschillen van de Haïtiaanse levensstijl van de mensen in onze straat. Een klein voorbeeld : alleen al het feit van een frigo te hebben, om voor de hele week boodschappen te doen, luxe die veel Haïtianen niet kennen... ze leven van dag tot dag, en sommigen verdienen maar net genoeg om eten te kopen voor de dag zelf.

Dit leven in het “nu” heeft voordelen maar ook veel nadelen die oorzaak zijn van onbegrip en soms ontmoediging van onzentwege ... Deze onzekerheid over de dag van morgen heeft als consequentie dat men alles neemt wat men kan krijgen, onmiddellijk, met geweld als het moet...

Haïtiaanse lonen :

Het dagloon van een huishoudhulp is 175 G per dag... dat komt overeen met 2,57 €.
Een fabrieksarbeider verdient 240 G per dag, ttz.3,52 €. Dit is een maandsalaris van 73 €.
Een leraar met enkele jaren dienst verdient ongeveer 12000 G per maand, hetzij 176 € per maand.

Met Kerstmis wilden we cakejes uitdelen aan de verkoopsters en habitués van onze straat. Amper buitenshuis, werden we langs alle kanten aangeklampt, de taartjes verpletterd in onze handen om ze te pakken, de kinderen wegduwend die wachtten om er te krijgen...

We waren diep geschokt en hebben geprobeerd te begrijpen wat er gebeurd was... 6 maanden later beginnen we dit gedrag, dat zó anders is dan wat we kennen, te begrijpen. Maar zie ... we hebben zelden een maaltijd moeten overslaan door tekort in ons leven...

Wij mogen ons niet beperken om dit gedrag te beoordelen en te rangschikken in hokjes goed/slecht... de realiteit is veel complexer ...

En we ervaren elke dag dat dit aan ons zou voorbijgaan moesten we niet “eenvoudig maar rechtvaardig” leven. Zelfs al hebben we een hoger inkomen dan de mensen in onze buurt, we leven niet in een gouden luchtbel. De medeleerlingen van onze kinderen kunnen niet bevatten dat we geen televisie hebben, dat onze kinderen geen GSM of zakgeld hebben om elke dag snoep te kopen. De sociale verschillen zijn groot en gaan van grote ontbering (vooral in Bas-la-Ville, of opeengepakt op de heuvels van Canapé-

Vert) tot grote rijkdom (eigendommen te Pétionville en omgeving). Wij leven tussenin, in een bescheiden wijk.

Niettegenstaande onze organisatorische reflex, zijn we toch onderhevig aan

parameters die we absoluut niet in de hand hebben! Zoals eerder vermeld, zijn water en elektriciteit ons mondjesmaat “gegeven”. Het stadswater vult onze waterput op maandag, woensdag en vrijdag, maar we kunnen het maar oppompen naar onze reservoir als er EDH is (Electricité d’Haïti)... Sedert meerdere maanden voorziet EDH ons sporadisch en onregelmatig van elektriciteit. De kinderen zijn experts geworden op het gebied van stroom : we horen triomfantelijk : “Er is EDH!” wanneer er stroom is en Anne-Claire een wasmachine in gang zet, uniformen strijkt en snel een ovenschotel bereidt terwijl het kan! Met het risico dat alles halverwege stopt!

We hebben ons nooit de luxe gerealiseerd van :

- Een kraan opendraaien en permanent water hebben
- Weten dat het licht aangaat telkens we de schakelaar aanzetten
- Weten dat we minstens 3 maaltijden op één dag zullen eten
- De oven of de wasmachine op elk tijdstip van de dag kunnen gebruiken!

Al deze kleine details vereisen een aparte levenswijze. Men moet inderdaad bereid zijn op elk ogenblik zijn plannen te wijzigen, zich aan elke situatie aan te passen...

Het is in feite zeer evangelisch : het moment dat ons gegeven is ontvangen, met de moeilijkheden die ermee kunnen gepaard gaan!

Wij vroegen aan een Haïtiaanse Broeder – die in Frankrijk gestudeerd heeft – wat hem het meest gechoqueerd heeft in ons land : hij antwoordde : het gebrek aan warmte en de tijd aan de ander gegeven. Wij hebben de indruk dat we in Frankrijk de hele tijd rondhollen ; hier leren we dat we op die manier soms de essentie missen... Maar er is zeker een gulden middenweg!

De Missie van Anne-Claire

1- Het Externaat

Het Externaat op retraite in Jacmel

Zuster Edwige heeft in maart een stille 3-daagse retraite voorgesteld voor het onderwijzend personeel. Deze tijd van herbronning heeft mij toegelaten om het lerarenkorps beter te leren kennen en om te ontdekken dat ze, zoals vele Haïtianen graag lachen en “bay blag”: elkaar moppen vertellen!

De retraite ging vooraf aan de examens van het 2de trimester. Zuster Edwige, Mevr. Fabienne en ikzelf hebben enkele strategische beslissingen moeten nemen om spieken tegen te gaan (verschillende kopieën, meer lokalen, gemengde klassen). Zuster Edwige heeft de kinderen er aan herinnerd dat elke leerling die betrapt wordt op spieken of “donner des poules” (antwoorden geven) onmiddellijk en definitief van school gestuurd zou worden. Het is niet om te lachen! In de scholen van de congregaties is de humane vorming even belangrijk als de academische en de regels zijn zeer strict. Het is deze samenhang die de ouders verlangen door scholen van congregaties te kiezen ; dikwijls brengen ze grote offers voor de toekomst van hun kinderen.

Bij de vorming met ESIH, zijn mijn observaties in het lager onderwijs tegenwoordig gericht op de tijd die nodig is om de vaardigheid met de tablets onder de knie te krijgen. Deze van de leraren is zeer heterogeen : zij die het goed kunnen, benutten deze tijd optimaal : het is het enige moment waar de leerlingen op hun eigen ritme kunnen werken! Als we langs de rijen gaan, zien we wie de stof begrepen heeft, wie ergens blokkeert op de nieuwe stof, wie meer uitleg nodig heeft... alhoewel, deze werkwijze is niet vertrouwd voor de leraren, en de meesten delen de tablets uit en gaan dan gewoon achter hun bureau zitten om op hun eigen tablet te tokkelen...

De echte missie van Eduquat, afgezien van de introductie van computermateriaal in de klassen, is om het gedrag van de leraren te veranderen en hun visie over aanleren en klasbeheer te laten evolueren. Zoals u ziet, beginnen mijn twee opdrachten samen te vallen!

- ❖ Mijn observaties in de 3de graad zijn verminderd, daar ik nog maar 3 dagen in het externaat ben. Ik leg mij toe op de lessen Fysica en Biologie die eerder abstract zijn en gebaseerd op boeken zonder illustraties en in een oud lettertype. Na enkele biologielessen te hebben gevolgd, heb ik een tamelijk “duistere” les gekozen : een les

over mineralen – sleutelformules : $ZnSiO_3$, $PbSiO_3$, ... de leerlingen hebben geen enkele basis van scheikunde. De leraar heeft mij uitgelegd dat hij geen mineralen kon aankopen om aan de leerlingen te tonen, dat hij geen boek heeft, geen labo en dat hij dus niet beter kan doen. Ik ben dus op zoek gegaan – ik ken niks van mineralen! – en heb ze samengebracht in de vorm van een diavoorstelling. Daarna heb ik

mijn moed samengeraapt en ben ik dit gaan voorstellen aan de leraar ... Het doel was om de leraar te laten zien dat hij zijn les kan toelichten met de middelen die voorhanden zijn. Laten we hopen dat hij de kans grijpt om zijn lessen concreter en attractiever te maken!

2- Eduquat : Education de Qualité pour Tous

(Qualiteits onderwijs voor iedereen)

Twee dagen per week ga ik dus “opwaarts” naar Pétionville voor het Eduquat-project.

Ik heb nog niet de gelegenheid gehad om u Anouk in beeld voor te stellen : hier is ze! Anouk Ewald heeft een groot deel van haar studies in de Verenigde Staten gedaan. Na haar terugkeer in Haïti heeft ze voor het Ministerie van Nationaal Onderwijs gewerkt. Ze coördineert tegenwoordig het Eduquat-project met vastberadenheid en ambitie. We hebben grote uitwisselingen over onderwijs in het algemeen, en in Haïti in het bijzonder, het is heel boeiend! Ze neemt veel afstand en legt klaar en duidelijk de tekorten van het Haïtiaanse systeem bloot. Het gebruik van computers in de klassen is volgens haar een manier waarop de leraren zichzelf kunnen bevragen en hun diepgewortelde gewoonten wijzigen...

Bij het vorige missieverslag was de vorming met ESIH (Ecole Supérieure d’Infotronique d’Haïti) pas begonnen. Na 2 dagen met de voltallige groep van 150 leraren uit 9 pilotscholen, is de vorming verdergezet over 3 namiddagen per klas (van het 1ste leerjaar tot het 6de). Anouk en ikzelf hebben deze namiddagen zeer zorgvuldig voorbereid met de ploeg van ESIH. Maar we moeten wel toegeven dat dit 100-tal leraren proefkonijn waren door ons gebrek aan ervaring!

Wij werden snel geconfronteerd met enkele problemen :

- Afwezigheden en laatkomers bij elke sessie, door gebrek aan motivatie of herinnering van de directeur, of ten gevolge van “blokus” (verkeersopstoppingen)
- het verkeer in Port-au-Prince komt op een vrijdagnamiddag overeen met een zaterdag in augustus op de Franse wegen!
- Lesgevers met wie het niet klikte...
- Een moeizaam te beheren diversiteit : sommigen zegden niets te leren, anderen vonden het te snel gaan...

- Materiele problemen, onder andere een TNI (Tableau Numérique Interactif) dat geen enkele expert kon instellen... gelukkig houdt mijn lieve echtgenoot van uitdagingen, hij heeft zich in het weekend over het probleem gebogen en uiteindelijk het antwoord gevonden... netjes op zijn plaats in de handleiding...

Na elke sessie, kwamen de teams van Eduquat en ESIH samen om te bespreken en de volgende sessie aan te passen. Het team van ESIH steunt vooral op Patrick Attié en Marlène Sam, zeer interessante personen en gedreven voor hun werk. Ze hebben veel energie gestoken om zich in te leven in ons project, hun geweer van schouder te veranderen om zich aan te passen aan onze wensen. Dit teamwerk is voor mij heel verrijkend en leerrijk geweest, die van deze materie niet erg veel weet!

Het werk met Eduquat brengt mij in de “hoger opgeleide” sferen van Haïti en ik ontmoet personen die de situatie in hun land zeer nuchter analyseren. Het is tweesnijdend voor mij, want we moeten ons niet laten ontmoedigen door hun bevindingen en negatieve kritieken...

Het was tijd voor de laatste sessie... We hadden de leraren gevraagd een les voor te bereiden, gebruikmakend van het computermateriaal : 2 scholen zijn niet opgedaagd, 3 hebben niets voorbereid, en de laatste 4 hebben het spel meegespeeld. Dit geeft tamelijk nauwkeurig het profiel van de teams van leraren in de scholen weer. Het statuut van leraar krijgt weinig erkenning en ze zijn weinig betaald, zelfs al hebben ze een groot voordeel : in de scholen van de congregaties worden ze tenminste elke maand betaald...

Het was tijd voor de laatste sessie... We hadden de leraren gevraagd een les voor te bereiden, gebruikmakend van het computermateriaal : 2 scholen zijn niet opgedaagd, 3 hebben niets voorbereid, en de laatste 4 hebben het spel meegespeeld. Dit geeft tamelijk nauwkeurig het profiel van de teams van leraren in de scholen weer. Het statuut van leraar krijgt weinig erkenning en ze zijn weinig betaald, zelfs al hebben ze een groot voordeel : in de scholen van de congregaties worden ze tenminste elke maand betaald...

De inbreng van de leraren was tamelijk bevredigend en we waren verwonderd dat elkeen zich de informatica op zijn manier heeft eigen gemaakt : sommigen zijn er in geslaagd een word-document interactief te maken, anderen hebben een powerpoint gemaakt, anderen hebben hun les ingeleid “à la Montessori” door zand en water mee te brengen om aan te tonen wat een eiland is! Deze sessie heeft ons deugd gedaan zelfs als we, in verhouding, de indruk hebben een groot deel van onze doelgroep verloren te zijn door afwezigheid of door demotivatie...

Nu moeten we de opvolging van de leraren organiseren en ons er van vergewissen dat het materiaal in de lessen geïntegreerd wordt...

Ondertussen heb ik mijn werk van aanpassing van de computerprogramma's hervat. De leerlingen werken tegenwoordig met franse programma's die niet aangepast zijn voor Haïti : de vraagstukken zijn uitgedrukt in Euro en de lengte- en inhoudsmaten zijn dubbel in Haïti : men gebruikt tegelijkertijd het internationaal metriek stelsel en de Amerikaanse maten.

Het Comité Pédagogique Permanent (CPP), waarvan ik deel uit maak, werkt zich uit de naad om de applicatie “Eduquat” in september in de klassen te introduceren... dit belooft een mooie zomer te worden...

De missie van Pierre

1- Bij de CHR :

De school van de Broeders van St-Alphonse Marie Liguori.

De coördinatie van het bouwproject van de school in de mornes van Léogane was geritmeerd met wekelijkse bezoeken aan de werf en vergaderingen met de aannemer, hetzij op het kantoor van de CHR of op de bouwwerf zelf. Het is een

energievretende activiteit die vooral veel tijd vraagt : je moet minimum drie uur chaotische wegen heen en terug rijden (als alles goed verloopt) voor ongeveer één uur ter plaatse. De site was gesitueerd op ongeveer 60 km van onze woning ... het was een

grote vreugde dat ik deze bezoeken aan Trois-Bois deed want ik ontmoette de broeders, de mannen op de werf en vooral kon ik de prachtige mornes aanschouwen met eveneens een zicht op de zee. De verse lucht van de bergen was iedere week een stimulans voor mij.

Dankzij de goede samenwerking met de baas van de bouwfirma, zowel voor de details als voor de bouwproblemen, zijn wij er in geslaagd de werf tijdig klaar te krijgen.

Iets wat wel uitzonderlijk is in Haïti, want velen hebben het mij gezegd! Ik verberg mijn fierheid niet dat ik dit heb gerealiseerd. Bij de inhuldiging heeft men mij zeer bedankt voor dit werk. Ik heb ook met een kleine speech (waar ik er in geslaagd ben mijn liefste een traatje te laten wegpinken) mijn dank betuigd aan de CHR en de broeders voor het vertrouwen bij het toekennen van het dossier : Trois-Bois.

La Tramblaye :

Het project La Tramblaye gaat stilletjes aan vooruit. Na contact met een Canadese sponsor hebben wij een ploeg samengesteld voor het ontwerp van het dossier van het vormingscentrum. Voor het ogenblik wachten we op groen licht van de sponsor om de studie te financieren en het project te starten. Op te volgen ...

2- Bij de zusters van Cluny : La Madeleine : Het internaat

Mijn voornaamste missie is de opvolging van de projecten van de Zusters van Cluny : plannen maken of de plannen van de architect aanpassen, de dossiers samenstellen voor de bestekken, de onderhandelingen voeren en vervolgens de uitvoering opvolgen van de werken op de werf door technische raadgevingen te geven enz... ik ben de vertegenwoordiger van de Zusters van Cluny op de werf (de assistent van de bouwheer).

Het is zeer interessant en ik houd van het contact met de arbeiders, de “Boss” en de ingenieurs op de werf, het vergt veel onderhandelingen en soms moet je streng zijn om het gewenste resultaat te behalen. Ik doe ook wekelijkse bezoeken voor het project La Madeleine om vergaderingen op de werf te organiseren, en de goede werking van het project te controleren.

Het is interessant de gebruikte technieken op de werf te zien : hier wordt alles artisaan gedaan en met eenvoudige middelen, de stellingen zijn gemaakt met bekistingplanken, enz.

Men werkt met de voorhanden zijnde middelen... De grote werken zijn bijna afgewerkt, de metalen dakgebinten worden geplaatst, binnenkort staat het onder dak! De werf wordt klaargemaakt voor de afwerking ; de tussenmuren, vensters, deuren, valse plafonds, sanitaire inrichting, enz... Er rest ons nog een maand om het project af te werken... Het zal spannen!

De Zusters van het werk “La Sainte Madeleine” :

Van links naar rechts Zr. Marie-Reine, Zr. Marie-Bernadette (verantwoordelijke voor de site) en Zr. Diane, novice.

Zoals je kan vaststellen breng ik iedere week veel tijd op de baan door. De baan is dikwijls ingewikkeld, er zijn veel “blokus” (verkeersopstoppingen) dikwijls door voertuigen in panne. Er zijn weinig regels die gevolgd worden... het is een beetje de wet van degene die het meest aandringt... En dat geeft soms bizarre situaties : wij hebben soms de indruk dat alles geblokkeerd is.

Bvb een kruispunt waar iedereen als eerste wil vertrekken...

het is soms een echte « Tetris » op grote schaal. het meest verwonderlijke is dat iedereen kalm blijft, soms is er iemand die probeert de situatie te deblokkeren en met een beetje geduld lost het op ... Een ander fenomeen : de haltes van de tap-taps ... daar zijn ook geen regels : een tap-tap kan overal stoppen en op elk moment om passagiers af te zetten of er op te halen ... als je daar de talrijke moto's aan toevoegt waarvan de bestuurders echte waaghalzen zijn... Je moet zeer oplettend zijn als je een auto bestuurt. Je moet vooruit, achteruit, links, rechts, omhoog, omlaag kijken (ja, ja, voorwerpen kunnen van omhoog komen : slecht gestapelde of uitstekende ladingen, elektriciteitskabels...), want de banen zijn vol kuilen en echte putten (riool deksels van 2m diepe die gebroken of gestolen voor het ijzer, enz.) telkens als men de auto neemt, beleef je een nieuw uitzonderlijk verhaal...

En steeds nieuwe toekomstige projecten!

La Madeleine : Er zijn nu offertes gevraagd voor de bouw van een refter voor 160 kinderen, de zaal zal eveneens een multifunctionele feestzaal zijn, en vergaderzaal voor de ouders, enz...

De refter moet afgewerkt en operationeel zijn tegen september voor de aanvang van de lessen ... Het programma van La Madeleine heeft ook een project voor een bakkerij en de verkoop van drinkbaar water, dit om inkomsten te hebben voor de werking. Men denkt na over het logement voor het personeel van de school (voor het ogenblik 200 leerlingen, op termijn 600 ...) en technische inrichtingen voor het internaat (droogrekken, foyer waar de internen elkaar kunnen ontmoeten voor ontspanning en gemeenschappelijk leven.

Jacmel : het bouwen van een woonhuis voor de zusters op de site van de school. Ik maak nu de plannen als architect op basis van het huis van de zusters van la Madeleine (om te vermijden een studie van de structuur te moeten maken), wij voorzien evenwel een mooiere kapel om meer mensen te ontvangen ... op te volgen.

L'école Sainte Rosalie, Port-au-Prince: toiletten, herstellen van het waterreservoir, bouwen van de nieuwe keuken : voor het ogenblik zijn deze projecten gestopt ...

De School van « Bolosse » in de wijk « Martissant », Port-Au-Prince : Mooi ingewikkeld dossier van vernieuwing van een “Gingerbread” (18de – 19de eeuw) woning (zwaar beschadigd door de aardbeving in 2010) midden de site van de school. De grote moeilijkheid is fondsen te vinden om deze dure herstellingen en restauratie uit te voeren en een competente bouwfirmat te vinden in Haïti, op te volgen ...

De Pagina van de « timoun »

Het leven in Port-au-Prince is routine geworden, maar de “timoun” zien uit naar elke keer verse lucht die we buiten de stad kunnen nemen! Alle gelegenheden zijn welkom en alle uitvluchten geldig : werfbezoek, bezoek van de grootouders, uitnodiging bij gemeenschapsvrienden ... van zodra we het tumult van de stad kunnen verlaten herleven en herbronnen de kinderen zich! Onze missies worden intenser, de gelegenheden voor uitstapjes worden zeldzamer maar ziehier de belevenissen verteld door de kinderen!

Wij zijn naar Jacmel geweest met onze grootouders. Wij hebben op de « Cour New York » gewandeld en genoten van de zee!

Elisabeth

In Furcy is het koud! Wij zijn verplicht een pullover te dragen en veel dekens op te leggen! Wij hebben een oude Monopoly gevonden, beschadigd door termieten, en we hebben een huisje gemaakt met bamboe en bananenbladeren.

Julie

Ik hield van Bassin Bleu, bij Jacmel, omdat wij in de volle natuur waren : er was Geen “fatra” wij hebben gezwommen in **koud water!**

Alix

Op Ile-à-Vache zijn er geen auto's. Wij hebben een berg beklommen. Aan de andere kant hebben we een prachtig strand gevonden zonder “fatra”!

Paul

De Spirituele bladzijde

« De wind blaast waarheen hij wil, en je hoort zijn geluid, maar je weet niet waar hij vandaan komt en waar hij heengaat ; zo is het ook met iedereen die uit de Geest geboren is;» Johannes 3 : 8

Het opstellen van ons 3de missieverslag laat ons eveneens toe een spirituele balans op te maken van de laatste drie maanden.

De vermoeidheid, de stijging van de temperatuur en het onbegrip deden ons enkele periodes van ontmoediging doormaken.

Als blanke hebben wij een groot \$ teken op het voorhoofd en in momenten van ontmoediging, kwam de gedachte op dat we nutteloos zijn. Maar de Heer heeft ons niet verlaten, zoals het welgekende verhaal vertelt : als er maar één voetstap in het zand is in moeilijke momenten, is het niet omdat Christus niet meer naast ons loopt, maar omdat Hij ons draagt...

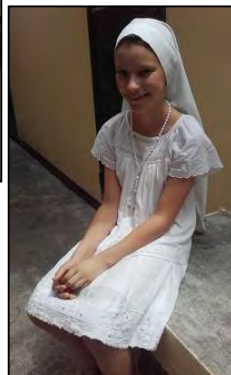
Wij voelen het niet altijd, maar wij behouden de Vrede met ups en downs, en wij hebben nooit het gevoel te denken dat als wij nu terugkeren naar Frankrijk, wij gelukkiger zouden zijn... Wij weten dat onze plaats daar is, daar waar de Heer ons verwacht voor nog enkele maanden!

Naar Pinksteren toe, hebben wij een groot verlangen ons te laten leiden door de Heilige Geest, en dit op een gewillige manier. Wij voelden bij ons vorige verslag dat wij onze oude levenswijze terug vonden. En ... wij zijn doorgedaan : het natuurlijke is in galop teruggekomen!

Gelukkig, dankzij de Emmanuel Gemeenschap, houden wij de juiste richting! De gemeenschapsleden zijn echte broeders en zusters en het is verrassend vast te stellen dat het de enige Haïtianen zijn met wie wij er in slagen de ongelijkheden en misverstanden te overbruggen ... omdat wij ons rond het voornaamste vinden : Christus.

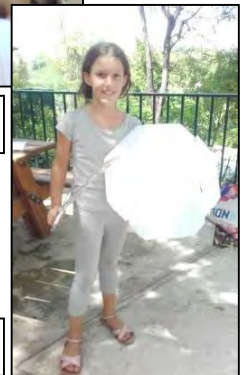
Sint-Vincentius a Paulo

H. Elisabeth van de Drie-eenheid

H. Thérèse van Lisieux

H. Jeanne d'Arc

Wij ondervinden de internationale dimensie van de Gemeenschap en het is zeer stichtend! Wij delen onze vreugden, onze moeilijkheden en beleven een echte eenheid in gebed. Deze ontmoetingen herbronnen ons en helpen ons trouw te zijn aan het gebed, persoonlijk en in het gezin. De kinderen zijn eveneens opgetogen over deze dagen : zij hebben zelfs een groot spel over de Heiligen geanimeerd op de laatste Gemeenschapsdag!

Tot besluit : goeie vakantie !

Om ons 3de missieverslag te besluiten willen wij onze dankbaarheid nog eens herhalen. De zomer zou een kalmere periode moeten zijn : de timoun zullen met vakantie zijn, Pierre heeft één van zijn werven beëindigd, het externaat waar Anne-Claire werkt zal de deuren sluiten gedurende een maand. Wij gaan afscheid nemen van twee vrijwilligersfamilies die hun 2 jaar missie beëindigen... Wij zullen zeker met vakantie vertrekken (... hmm! verbetering : op avontuur) om andere facetten van dit land, waar wij ons meer en meer aan hechten, te ontdekken. Vervolgens zullen wij ons voorbereiden op de schoolhervatting en de verwelkoming van de nieuwe vrijwilligers!

Voor de vakantie wensen wij jullie rust, herbronning en vele mooie ontmoetingen!

Pierre, Anne-Claire, Elisabeth, Paul, Alix en Julie

L'île-à-Vache